

Súd: Okresný súd Humenné
Spisová značka: 21Csp/49/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8325201928
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Peter Sivák
ECLI: ECLI:SK:OSHE:2025:8325201928.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Humenné sudcom Mgr. Petrom Sivákom v spore žalobkyne: A. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XX, XXX XX C., zastúpená: JUDr. Igor Šafranko, advokát, ul. Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník proti žalovanej: C. D. E., F., IČO: XX XXX XXX so sídlom G. XXXX/XXX, XXX XX H., zastúpená: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s. r. o., pobočka kancelárie a adresa pre doručovanie Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, v konaní o zaplatenie finančného zadost'učinenia vo výške 800 eur, takto

rozhodol:

I. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobkyni sumu 800 eur, a to v lehote do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobkyni súd p r i z n á v a voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, pričom o výške bude rozhodnuté samostatným uznesením vyššieho súdneho úradníka po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e:

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenou Okresnému súdu Humenné dňa 22.07.2025 domáhala od žalovanej zaplatenia sumy 800 eur titulom primeraného finančného zadost'učinenia za porušenie jej spotrebiteľských práv a náhrady trov konania.

2. Žalobu odôvodnila tým, že v konaní, vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 6Csp/41/2024, o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov a o vydanie bezdôvodného obohatenia, bola žalobkyňa v postavení spotrebiteľky úspešná v oboch uplatňovaných nárokoch, o ktorých bolo rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Humenné, sp. zn. 6Csp/41/2024 zo dňa 31.10.2024 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7CoCsp/4/2025 zo dňa 10.06.2025, ktoré nadobudli právoplatnosť 02.07.2025 (ďalej len Základné konanie). Výrokom I. súd určil, že úver zo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere – bezúčelový úver a revolvingový úver č. XXXXXXXXXXXX z XX.XX.XXXX je bezúročný a bez poplatkov a výrokom II. zaviazal žalovanú vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 1.449,32 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 1.449,32 eura od 14.06.2024 do zaplatenia.

Žalobkyňa ako spotrebiteľka si uplatňuje primerané finančné zadost'učinenie (ďalej len PFZ) za porušenie jej spotrebiteľských práv, ktoré bola nútená brániť v Základnom konaní. Uviedla, že PFZ má sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa obchodník nedopúšťal recidívy. Zároveň má aj funkciu relutárnu, ktorá predstavuje obohatenie spotrebiteľa vo výške priznaného PFZ proti dodávateľovi za to, že spotrebiteľ podstúpil súdne konanie, v ktorom bol ako spotrebiteľ na súde úspešný. Slovo primeraný má viacero synonym a jedným z nich je aj slovo spravodlivý. Výška PFZ preto nemôže mať len symbolický význam, nakoľko PFZ len v symbolickej výške nemôže byť ani primeraným ani spravodlivým.

V tejto súvislosti dala do pozornosti, že pri inštitúte PFZ je možné zadostučinenie len v peňažnej forme ako jediného prostriedku, na jednej strane postihu nečestného dodávateľa a na druhej strane je PFZ odmenou spotrebiteľa za úspech na súde v spotrebiteľskom právnom vzťahu. Ak má PFZ reálne plniť svoj účel, tak je to možné len priznaním PFZ v takej výške, aby mala nielen deklarovanú sankčnú, odradzujúcu a relutárnu funkciu, ale aby mala tieto funkcie aj reálne, čo PFZ priznané v symbolickej výške splňať nemôže. Aj keď výška PFZ sa nedokazuje a súd ju stanovuje voľnou úvahou, tak kritéria, z ktorých by mala voľná úvaha vychádzať, vyplývajú z intenzity porušenia spotrebiteľského práva zo strany dodávateľa. Vo veciach, v ktorých je predmetom konania finančná čiastka, je jediným objektívnym kritériom, ktoré by malo byť rozhodujúcim pre určenie výšky PFZ, suma, o ktorú sa dodávateľ na úkor spotrebiteľa obohatil alebo sa chcel obohatiť.

Nakoľko je žalobkyňa spotrebiteľkou, ktorá úspešne uplatnila porušenie svojho práva na súde, bola tým splnená hypotéza vyššie citovanej právnej normy. PFZ vo vzťahu k určeniu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru uplatňuje vo výške 100 eur. PFZ vo vzťahu k bezdôvodnému obohateniu si uplatňuje vo výške 700 eur, to je vo výške cca 50 % zo sumy, o ktorú sa žalovaná na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatila.

Poukázala na to, že otázka rozsahu porušenia spotrebiteľského práva je definovaná rozsudkom v Základnom konaní, t. j. rozsudkom Okresného súdu Humenné, sp. zn. 6Csp/41/2024 zo dňa 31.10.2024, v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. 7CoCsp/4/2025 zo dňa 10.06.2025 a jeho odôvodnením, ktoré je hmotnoprávnou podmienkou nároku na PFZ a z tejto hmotnoprávnej podmienky je potrebné vychádzať ako záväznej.

Navrhla, aby v prípade úspechu žaloby, bolo v rozsudku vyjadrené, v akej výške bolo PFZ priznané, ku ktorému zo šiestich porušení spotrebiteľského práva, a to z dôvodu, že ak by niektorá strana konania nepovažovala za správnu výšku PFZ priznanú len vo vzťahu k niektorému z dvoch samostatných porušení spotrebiteľského práva ako samostatných nárokov, len spojených žalobou do jedného konania, tak aby mala strana možnosť domáhať sa nápravy opravným prostriedkom, len ohľadne tej ktorej so žalobou spojenej veci.

3. K žalobe boli pripojené ako prílohy na preukázanie tvrdení uvedených v žalobe rozsudok OS Humenné sp. zn. 6Csp/41/2024 zo dňa 31.10.2024 a rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7CoCsp/4/2025 zo dňa 10.06.2025.

4. Dňa 30.07.2025 bolo tunajšiemu súdu doručené vyjadrenie žalovanej, v ktorom uviedla, že žalobkyňa už v minulosti podala totožnú žalobu o vyplatenie PFZ vo výške 758,77 eur na základe vyhodnotenia tej istej úverovej zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov. Podkladom vyplatenia žalovaného primeraného finančného zadostučinenia vo výške 758,77 eur v konaní vedenom pred Okresným súdom Humenné pod sp.zn. 13Csp/53/2023 bola rovnaká úverová zmluva ako v tomto prípade. Je preto maximálne nedôvodným a nezákonným uplatňovať si dve finančné zadostučinenia vo výške 758,77 eur a 800 eur na základe jednej totožnej úverovej zmluvy. Ohľadne úverovej zmluvy prebiehali už tri súdne konania. Ide konkrétne o konania: Upomínacie konanie v Banskej Bystrici sp.zn. 3Up/242/2023 uznesením zo dňa 27.04.2023 zastavené, na Okresnom súde Humenné sp.zn. 6Csp/41/2024 o určenie bezúročnosti a bez poplatkovosti a na Okresnom súde Humenné sp.zn. 13Csp/53/2023 o PFZ 758,77 eur. Žalobkyňa sa teda nedomáha v skutočnosti ochrany svojich práv, ale podáva formulárové žaloby, ktorými sa výlučne snaží maximalizovať svoj prospech ako sa dá, čo jednoznačne nie je v súlade s ustanovením § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. na ochranu spotrebiteľa, ktorý má poskytovať spotrebiteľovi ochranu a nie slúžiť ako prostriedok na špekulatívne zneužívanie.

Žalovaná v súvislosti s iniciatívou žalobkyne v podávaní žalôb, na základe ktorých si následne uplatňuje finančné zadostučinenie v neprimeraných výškach, poukázala na názor Okresného súdu Prešov zo dňa 22.11.2022 v konaní vedenom pod sp.zn. 13Csp/32/2020 v nasledovnom znení: „Z lustrácie súdneho registra (za účelom vylúčenia procesnej prekážky litispendencie resp. res iudicata) pritom ešte vyšlo najavo (§ 191 ods. 1 CSP), že žalobca si na tunajšom súde svoje nároky voči dodávateľom (v pozícii žalobcu, okrem ďalších sporov, kde vystupuje v pozícii žalovaného) uplatňoval, resp. prípadne ešte stále uplatňuje, v takmer 30 samostatných rôznych súdnych konaniach (vrátane najmenej 12 nárokov na primerané finančné zadostučinenie). Žiadne ďalšie podstatné okolnosti súvisiace s úspešným

uplatnením práv žalobcu voči žalovanému v pôvodnom súdnom konaní pritom ale už stranami uvedené neboli a ani z predložených dôkazov nevyplynuli (súd nezistil).“

Uvedené konanie nemožno označiť inak ako za špekulatívne a zneužívajúce inštitút na ochranu spotrebiteľa, čo jednoznačne nebolo cieľom zákonodarcu pri koncipovaní ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., resp. nového § 3 ods. 1 písm. e) zákona č. 108/2024 Z.z. Žalovaná preto rozporuje a popiera tvrdenia žalobkyne uvádzané v žalobe v celom rozsahu a považuje žalovaný nárok za nedôvodný a najmä neprimeraný.

Základným predpokladom na úspešné uplatnenie práva na PZF je okrem preukázania ujmy aj preukázanie, že žalovaná svojim konaním porušila súčasne - kumulatívne ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa a osobitného právneho predpisu. Žalobkyňa v podanej žalobe však nepreukázala, ktoré konkrétne ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa a ktoré konkrétne ustanovenia osobitného právneho predpisu žalovaná svojim konaním porušila. Ako vyplýva zo samotného pojmu inštitútu finančného zadosťučinenia, ide o zadosťučinenie, ktorého účelom je reparaovať a sankcionovať následky, ktoré boli neoprávneným zásahom do práva na ochranu spotrebiteľa spôsobené. Predpokladom uplatnenia tohto inštitútu je to, aby aspoň potenciálna hrozba ujmy v dôsledku porušenia práv alebo povinností vznikla, inak nie je čo reparaovať. Ďalším atribútom, ktorý musí súd zohľadniť pri priznaní finančného zadosťučinenia je, že takéto zadosťučinenie môže priznať iba v prípadoch úspešného uplatnenia porušenia práv, alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými zákonmi. Z hľadiska § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa preto musí byť preukázané, že došlo k úspešnému uplatneniu práva na strane spotrebiteľa.

Je nesporné, že Okresný súd Humenné rozsudkom v konaní vedenom pod sp.zn. 6Csp/41/2024 zaviazal žalovanú vydať bezdôvodné obohatenie vo výške 1.449,32 eur s prísl. a vyhlásil úver za bezúročný a bez poplatkov. Ani uvedené rozhodnutie však nemožno považovať za úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa. Podľa žalovanej nie každé rozhodnutie súdu, ktorým súd rozhodol v prospech spotrebiteľa v súdnom konaní, možno považovať za úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi. Predmetom konania vedeného pod sp.zn. 6Csp/41/2024 nebolo uplatnenie porušenia práv alebo povinností, ale výlučne vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu vyhodnotenia úverovej zmluvy za bezúročný a bez poplatkov. Z toho žiadnym logickým výkladom nemožno dospieť k tomu, akého porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom č. 250/2007 Z.z. a osobitnými predpismi sa žalovaná na žalobkyňu dopustila. Žalovaná sumu vo výške 1.449,32 eur s príslušenstvom požadovanú žalobkyňou na základe vydaného rozsudku sp.zn. 6Csp/41/2024 uhradila, nedošlo však k žiadnemu prezentovaniu porušenia práv alebo povinností tak žalobkyňou ako ani samotným konajúcim súdom.

Uvedenou problematikou sa zaoberal aj Krajský súd v Prešove, ktorý v rozsudku č.k. 14Co/91/2012-141 zo dňa 10.10.2013 uviedol, že „cieľom rozhodnutia o spotrebiteľských veciach tak, ako sú sledované normotvorcom únie v rámci Smernice Rady 93/13 EHS, je nastoliť rovnováhu zmluvných strán, pričom sa má v zásade zachovávať platnosť zmluvy ako celku a nevyhlásiť za neplatné všetky zmluvy, obsahujúce nekalé zmluvné podmienky (bod 31 rozsudku súdneho dvora EÚ C-453/10), ak bol prijatý záver, že predmetný úver je bezodplatný a bezúročný, už bola nastolená v predmetnom právnom vzťahu rovnováha zmluvných strán a nie je potrebné ešte osobitným rozhodnutím vzhľadom na ciele a účel aký vyplýva z ustanovenia § 53a Občianskeho zákonníka (v nadväznosti na dátum uzavretia predmetnej zmluvy), prípadne určovať ešte neprijateľnosť zmluvných podmienok. Neobstojí v tomto smere ani odkaz na to, že by to založilo nárok na finančné zadosťučinenie.“

Podľa žalovanej žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno ohľadne toho, že zo strany žalovanej skutočne došlo k porušeniu práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi, nakoľko v žalobe nešpecifikovala ani bližšie nekonkretizovala, akého konkrétneho porušenia práva alebo povinnosti sa mala žalovaná údajne dopustiť ani toto porušenie presne nevymedzila odkazom na konkrétne ustanovenie zákona ani nepredložila súdu rozhodnutie, ktoré by preukazovalo, že by žalovaná porušila práva alebo povinnosti ustanovené zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi.

Rozsudok Okresného súdu Humenné v konaní pod sp.zn. 6Csp/41/2024, o ktorý žalobkyňa opiera svoj nárok na PFZ, nedeklaroval porušenie práv alebo povinností, ale výlučne vo svojom petite zaviazal žalovanú vyplatiť žalobkyni súhrnne sumu 1.449,32 eur s príslušenstvom.

Náhrada škody a finančné zadosťučinenie je záverečným prostriedkom ochrany spotrebiteľa v prípade, že preventívne pôsobenie nesplní svoj účel, aby boli nahradené alebo zmiernené následky. Nárok spotrebiteľa na poskytnutie finančného zadosťučinenia len v prípade, že poskytnuté plnenie (či už tovaru alebo služby) malo vady. Plnenie z úverovej zmluvy uzatvorenej medzi žalobkyňou a žalovanou žiadne vady nevykazovalo, nakoľko predmet úveru - finančné prostriedky boli poskytnuté riadne a včas. Predpokladom uplatnenia finančného zadosťučinenia je to, aby hrozba ujmy vznikla, inak nie je čo reparaovať. Žalobkyni nielen, že žiadna ani potenciálna ujma nevznikla, ale naopak získala najvýhodnejší úver, aký by jej neposkytla žiadna banka. Žalobkyňa na súde neuplatňovala ochranu pred porušením práv alebo povinností zo strany žalovanej, ale len vydanie bezdôvodného obohatenia. Nedošlo teda k naplneniu znakov ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z..

Žalobkyňa uzatvorila úverovú zmluvu v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z., je preto adekvátne a samozrejmé, že žalovaná požadovala od žalobkyne úhradu jej dlhu v zmysle úverovej zmluvy. Žalovaná na základe rozsudku Okresného súdu Humenné sp.zn. 6Csp/41/2024 uhradila žalobkyni sumu prevyšujúcu istinu poskytnutého úveru. Pokiaľ by však mala žalovaná uhradiť žalobkyni ešte „umelo vykonštruované“ finančné zadosťučinenie vo výške 800 eur, dostala by sa sama do pozície dlžníka, ktorý by uhradil žalobkyni - ako spotrebiteľovi viac ako jej vrátil.

Inštitút PFZ v sebe zahŕňa funkciu represívnu a preventívnu. Tieto funkcie považuje za dodržané už samotným rozsudkom v konaní vedenom pod sp.zn. 6Csp/41/2024, keďže žalovaná už raz sankcionovaná bola a to tým, že uzatvorená úverová zmluva bola vyhlásená za bezúročnú a bez poplatkov, pričom sumu prevyšujúcu istinu žalovaná na základe rozsudku žalobkyni vyplatila. Žalobkyňa už doposiaľ na základe žalovanej úverovej zmluvy získala úver bezúročný a bez poplatkov, preplatok istiny bol jej vrátený. PFZ už raz vyplatené bolo.

Žalovaná má za to, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno a súdu hodnoverným a presvedčivým spôsobom nepreukázala úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi na súde, ani že jej v súvislosti s porušením práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi vznikla určitá ujma a ani, že táto ujma jej vznikla vo výške 800 eur, ktoré požaduje v zmysle finančného zadosťučinenia. Žalobkyňa, ktorá si o poskytnutie úveru žiadala, s výškou poskytnutého úveru bola oboznámená, taktiež si bola vedomá, že si berie spotrebiteľský úver, z ktorého si veriteľ uplatňuje úroky a poplatky. Inštitút PFZ nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobkyne resp. na kompenzáciu jej majetkovej škody, ale v danom prípade musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany, ktorú žalovaná považuje za splnenú už ukrátením veriteľa o úroky a poplatky, v prípade vyhlásenia úverovej zmluvy za neplatnú. V konaní je nevyhnutným skúmať aj hľadisko primeranosti uplatneného nároku. Žalobkyňa doposiaľ žiadnym spôsobom nepreukázala, v čom pocítovala porušenie svojich práv, aké to malo pre ňu dôsledky, v čom vidí odôvodnenosť požadovanej výšky PFZ až v hodnote 800 eur.

5. Dňa 15.08.2025 bola súdu doručená replika žalobkyne k vyjadreniu žalovanej, v ktorej uviedla, že právoplatný rozsudok súdu prvej inštancie vydaný v základnom konaní jasne deklaruje, že v právnom vzťahu založenom Zmluvou o spotrebiteľskom úvere – bezúčelový úver a revolvingový úver č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX došlo k porušeniu noriem spotrebiteľského práva. V zmysle rozhodnutia vydaného v základnom konaní je podľa žalobkyne evidentné, že na súde úspešne uplatnila porušenie mojich práv, ako aj povinností žalovanej ustanovených týmto zákonom resp. osobitnými predpismi, čím naplnila hypotézu právnej normy uvedenej v § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nevyžaduje, aby rozhodnutie súdu v základnom konaní muselo výslovne obsahovať vo výroku porušenie konkrétneho ustanovenia.

Vo vzťahu k výkladu ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/80/2020 zo dňa 24.08.2022: „Odvolací súd v rozsahu odvolacích námietok žalovanej v podstatnom uviedol: „Úspešné uplatnenie na súde zo strany spotrebiteľa, ktoré je predpokladom priznania finančného zadosťučinenia, podľa názoru odvolacieho súdu nemožno vykladať reštriktívne len na spory, kedy spotrebiteľ je v pozícii žalobcu, resp. v rámci konania ako žalovaný podá protizalobu. Naopak v tomto prípade je nutné vychádzať z teleologického výkladu

právnej normy, a to s poukazom na cieľ, ktorý chcel zákonodarca dosiahnuť, ktorý m nepochybne bola širšia ochrana spotrebiteľa, ktorý má pozíciu slabšej strany. Z tohto dovodu je nutne predmetne ustanovenie vykladať tak, že aj v prípade úspešnej obrany svojich práv, ktoré je výsledkom obrany z'alované ho v konaní, v ktorom bol pozícií z'alované ho možno subsumovať pod pojem úspešne uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi. Z tohto dovodu ani táto odvolacia námietka nebola odvolacím súdom posúdená ako dovodná ... Rovnako je bezpredmetná odvolacia námietka spočívajúca v tom, že v predchádzajúcom konaní vo výrokovej časti nebolo konštatované porušenie povinnosti z'alovaného, nakoľko v danom konaní konajúci súdu zamietol z'alobu postupníka. V odvodnení svojho rozsudku mohol jedine uviesť dovedy, pre ktoré tak uinil a tam nepochybne skonštatoval nesprávnosť postúpenia pohľadávky, ktorú nepochybne spošobil z'alovaný tým, že porušil svoje povinnosti, ktoré mu ustanovuje osobitný predpis, a to zákon o bankách, nerešpektoval tieto ustanovenia, ktoré nepochybne súd prijaté z dovodu ochrany spotrebiteľa, aby tento nebol bez predchádzajúcich upozornení a uplynutí určitých časových okamihov daný do vzťahu s nebankovou spoločnosťou. Z uvedené ho dovodu preto odvolací súd dospel k záveru, že citované rozhodnutie okresné ho súdu bolo základom pre posúdenie skutočnosti či z'alovaný porušil svoju povinnosť ustanovenú osobitným zákonom. Táto otázka nepochybne preukázaná bola a táto podmienka priznania finančne ho zadošučinenie bola opať splnená. Ani skutočnosť, že z'alovaný nebol účastníkom tohto konania, nič nemení na tomto závere, nakoľko nepochybne súd konštatoval, že subjektom, ktorý porušil ustanovenia zákona o bankách bol z'alovaný, ktorý nerešpektoval tam vyjadrené zákonné predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky a na tejto skutočnosti nič nemení ani to, že v danom konaní bol z'alobca postupník z uvedenej zmluvy. Z tohto konania nepochybne bolo preukázane, že spotrebiteľ na súde bol úspešný v otázke porušenia jeho práv, ktoré ustanovuje osobitný predpis pre z'alované ho, tento zodpovedá za toto porušenie a spornou ostáva len výška primerané ho finančne ho zadošučinenia (body 11 a 12 odvodnenia odvolacieho rozsudku).“

Podľa žalobkyne je zřejmé, že uzatvorením spotrebiteľskej zmluvy zo dňa XX.XX.XXXX v rozpore so zákonom došlo preukázateľne k porušeniu spotrebiteľských práv a povinností žalovanou. Nemožno určenie neprijateľnosti bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a uloženie povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie považovať za satisfakciu, nakoľko ide o zákonný následok majúci základ v primárnom právnom vzťahu, ktorý zavinením žalovanej nebol perfektný a bol nielen spôsobilý privodiť spotrebiteľovi ekonomickú ujmu, ale ju aj reálne privodil. V žiadnom prípade nemožno výsledok základného konania vnímať ako sankciu v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Pripustením takejto argumentácie žalovanej by bola popretá samotná podstata a zmysel inštitútu PFZ v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorý má mať sankčný a odradzujúci charakter, keďže zo strany žalovanej dochádza na finančnom trhu k dlhodobému a opakujúcemu sa porušovaniu práv spotrebiteľov.

V súvislosti s naznačenou argumentáciou o charaktere, zmysle a účele inštitútu PFZ poukázala na rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 2Co/137/2016-71 zo dňa 24.05.2017: „Inštitút primeraného finančného zadošučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikacná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromné ho práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparacnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody (punitive damages v práve USA a exemplary damages v práve Veľkej Británie) je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať z'alobcu, ale skoť potrestat z'alované ho za protiprávne konanie, ktoré ho sa dopustil vo vzťahu k z'alobcovi a ktorým z'alobcovi spošobil škodu a odradiť odporcu alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania take hoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pošobi preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody, teda funkciu preventívnu (porov. najmä pozívanie adjektíva „odradzujúci“).

A tak práve inštitút relatívnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle už citovanej judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačne správanie účinné, primerané a odradzujúce.“

Vzhľadom na charakter a stupeň porušenia práv a povinností daných spotrebiteľskými právnymi normami považuje žalobkyňa uplatnenú výšku PFZ za adekvátnu, tá zodpovedá svojmu účelu, pretože je potrebné toto finančné zadošučinenie nevnímať ako kompenzáciu, ale ako poskytnutú satisfakciu. Uvedené finančné zadošučinenie má tiež odradiť žalovanú, ale aj iných dodávateľov, od porušovania

práv spotrebiteľov. Záleží len na žalovanej, aby sa nedopúšťala recidívy v neprípustnom kontrahovaní v rozpore so záujmami spotrebiteľov. Primeranosť sumy 800 eur je vzhľadom najmä na postoj žalovanej, množstvo a intenzitu porušenia spotrebiteľských noriem, evidentne daná. Ak má PFZ reálne plniť svoj účel, tak je to možné len priznaním v takej výške, ktorá má nielen deklarovanú sankčnú, odradzujúcu a relutárnu funkciu, ale aby mala tieto funkcie aj reálne, čo PFZ priznané v symbolickej výške nemôže spĺňať. Aj keď výška PFZ je vecou voľnej úvahy súdu, tak táto voľná úvaha by mala zodpovedať individuálnym konkrétnym danostiam tej ktorej veci, s dôrazom na objektívne kritériá, lebo len tieto objektívne kritériá sú pre voľnú úvahu aj objektívne porovnateľné.

Vo vzťahu k argumentácii, že jej nevznikla žiadna ujma, poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019: „Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby z žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vzniknutej ujmy. Odvolací súd v tejto časti žaloby správne vec po právnej stránke posúdil, keď vychádzal zo záveru, že zákon pre priznanie finančného zadosťučinenia ziadne osobitné podmienky nestanovuje.“

V rozsudku Krajského súdu v Trnave, sp. zn.: 10CoCsp/98/2022 zo dňa 25.01.2023, poskytol v rámci odôvodnenia súd jednoduché odporúčanie pre dodávateľa, ktorý bol ako protistrana v konaní neúspešný: „Dodávateľ má súčasne jednoduchú možnosť sa plateniu finančného zadosťučinenia, prípadne aj iným zodpovednostným následkom v iných úverových prípadoch vyhnúť, a to tým, že bude podnikat' v rámci pravidiel stanovených právnymi predpismi SR. Súčasne má za to, že priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 1.500,- Eur nepredstavuje neopodstatnené finančné obohacovanie sa žalobcu, pri zohľadnení všetkých krokov, ktoré musel žalobca podniknúť, aby úspešne uplatnil svoje právo.“

Žalobkyňa poukázala na niektoré aktuálne právoplatné rozhodnutia vo veciach PFZ, ktorými neboli priznané sumy iba v symbolickej výške:

- rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 18CoCsp/2/2024–150 zo dňa 27.06.2024 bolo priznané PFZ v sume 2 000 eur,
- rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 12CoCsp/5/2024–104 zo dňa 16.04.2024 bolo priznané PFZ v sume 1 000 eur,
- rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 18CoCsp/11/2022–238 zo dňa 31.01.2023 bolo priznané PFZ v sume 1 250 eur,
- rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 5CoCsp/7/2023-158 zo dňa 23.02.2023 bolo priznané PFZ v sume 744,50 eur,
- rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 1CoCsp/22/2023-289 zo dňa 10.10.2023 bolo priznané PFZ v sume 622,40 eur,
- rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 3CoCsp/46/2022-128 zo dňa 01.02.2023 bolo priznané PFZ v sume 900 eur,

Podľa rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 22CoCsp/8/2023 zo dňa 30.03.2023 „je primerané finančné zadosťučinenie v neproporcionálne nižšej výške 100 eur. Odvolací súd preto považoval odvolanie žalobcov v tejto časti za dovodné“.

Rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/237/2021 zo dňa 30.03.2023 bolo zamietnuté dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18CoCsp/20/2020 zo dňa 23.09.2020, pričom v tomto konaní bola priznaná suma PFZ vo výške 3 000 eur.

Rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 13CoCsp/28/2024-140 zo dňa 05.11.2024 bola priznaná suma 1 862,23 eur (kde bezdôvodné obohatenie v tzv. Základnom konaní bolo vo výške 962,23 eur), Rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 13CoCsp/9/2024 – 108 zo dňa 01.10.2024 bola priznaná suma 1 089,47 eur (bezdôvodné obohatenie v tzv. Základnom konaní bolo vo výške 189,47 eur).

6. Žalovaná k vyššie uvedenému uviedla, že žalobkyňu do zmluvného vzťahu nikto netlačil, sama sa rozhodla, že využije finančné prostriedky od žalovanej, ktorá je nebankovou spoločnosťou. Úverová zmluva č. XXXXXXXXXXXX bola uzatvorená ešte v roku 2017, kedy kritéria zákona a ani vyhodnocovanie náležitostí súdmi nebolo tak striktné a prísne ako v súčasnosti. Žalovaná vždy a vo vlastnom záujme (v záujme eliminácie súdnych sporov a tiež bezproblémového splácania poskytnutých úverov) flexibilne reaguje na požiadavky súdov a všetky vytykané nedostatky aktívne a obratom do

svojich zmluvných vzťahov implementuje. V danom prípade jednoznačne absentuje preukázanie úmyslu žalovanej bezdôvodne sa obohatiť. Žalovaná v rámci predmetu podnikania poskytla žalobkyni úver, za ktorý požadovala na základe úverovej zmluvy od žalobkyne zaplatiť úroky.

Žalovaná poukázala na odôvodnenie rozsudku Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp.zn. 16Csp/71/2016 v znení:

„Podľa názoru súdu takéto rozhodnutie nemožno považovať za klasické meritórne rozhodnutie, ktorým súd jednoznačne skonštatuje ku akému porušeniu práva alebo povinnosti došlo. Okrem iného v prejednávanej veci žalobkyňa v konaní pred súdom nepreukázala ujmu, ktorá jej mala vzniknúť na cti, morálke ako aj sociálnu ujmu ako aj škodu, ktorá jej mala vzniknúť vo forme ušlej mzdy. Súd zastáva taktiež názor, že konanie žalovaného nebolo spôsobilé takúto ujmu privodiť. „S poukazom na vyššie citované zákonné ustanovenia a zistené skutočnosti žalobkyňa v konaní podľa názoru súdu neunesla dôkazné bremeno svojich tvrdení, pričom žiadnym spôsobom nepreukázala naplnenie všetkých zákonných predpokladov potrebných pre priznanie ňou uplatneného nároku titulom primeraného finančného zadosťučinenia.“

Žalobkyňa doposiaľ sa však absolútne nevyjadrila k vlastnému konaniu vedenému pod sp.zn. 6Csp/41/2024 a neuviedla žiadne racionálne okolnosti, v zmysle ktorých by jej malo prináležať finančné zadosťučinenie v požadovanej výške 800 eur.

Žalovaná poukázala na rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 18.04.2023 v konaní vedenom pod sp.zn. 24Csp/1/2023, ktorým súd dal do porovnania výšku finančného zadosťučinenia žalovanej z dôvodu nedodržania obligatórnych náležitostí v úverovej zmluve s výškou bolestného v zmysle prílohy č. 1 zákona č. 437/2004 Z.z. v znení: „Medzi stranami bola uzatvorená zmluva dňa X.X.XXXX, pričom od 31.5.2012 bola hodnota jedného bodu bolestného vo výške 15,72 eur, požadovaná suma primeraného finančného zadosťučinenia zodpovedá hodnote 37 bodov. Podľa prílohy č. 1 k zákonu č. 437/2004 Z.z. sadzby bodového hodnotenia napr. pre uštipnutie cudzokrajným hadom alebo iným jedovatým zvieratám podľa priebehu hojenia sú podľa položky 245 hodnotené na 20-35 bodov, teda 314,40 eur – 550,20 eur, z čoho vyplýva, že žalobcom uplatnený nárok je oproti sumám bolestného neprimerane vysoký.“

Inštitút PFZ nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobkyne resp. na kompenzáciu jej majetkovej škody, ale v danom prípade musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany, ktorú žalovaná považuje za splnenú už rozhodnutím v zmysle rozsudku Okresného súdu Humenné v konaní vedenom pod sp.zn. 6Csp/41/2024.

K otázke primeranosti výšky žalovaného PFZ sa vyjadril aj Krajský súd v Prešove, v rozsudku zo dňa 15.06.2021 sp. zn. 1CoCsp/9/2021, v ktorom uviedol nasledovné: „Odvolačný súd je toho názoru, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia, ktorý plní pochopiteľne satisfakčnú, reparačnú i odradzujúcu funkciu v tom zmysle, že poskytuje spotrebiteľovi istú mieru odškodnenia a satisfakcie v zmysle vyššie uvedeného za problémy, ktoré ako spotrebiteľ v dôsledku nekvalifikovaného postupu dodávateľa - žalovaného utrpel a zároveň má odradiť dodávateľa i poučiť ho v tom smere, aby sa podobného konania voči iným spotrebiteľom nedopúšťal, avšak z povahy tohto inštitútu zároveň vyplýva, že jeho účel nespočíva v priznávaní rovnakej sumy o ktorú by sa bol (nebuť predchádzajúceho súdneho konania) žalovaný trvalo obohatil. Ide o inštitút, ktorý má za úlohu (pri plnení odradzujúcej funkcie) sankcionovať a poučiť dodávateľa, ako si má v spotrebiteľských vzťahoch počínať a aký zmluvný základ má pre ne vytvárať. Tento inštitút nemá mať charakter likvidačný a predovšetkým neproporcionálny, pričom táto neproporcionalita by nastala v prípade, ak by sa primerané finančné zadosťučinenie rovnalo výške bezdôvodného obohatenia, ktoré pôvodne žalovaný získal. Toto bezdôvodné obohatenie totiž žalovaný už žalobcovi vydal a pokiaľ má poskytnúť spotrebiteľovi aj zadosťučinenie, nemala by jeho výška byť totožná so sumou, ktorú už spotrebiteľovi vydal.“

Rovnaký názor na posudzovanie odôvodnenosti a primeranosti finančného zadosťučinenia prezentoval v odôvodnení svojho Uznesenia zo dňa 28.09.2020 aj Krajský súd v Košiciach v konaní vedenom pod sp.zn. 3Co/185/2019 nasledovne: „Odvolačný súd poukazuje na to, že zmyslom ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, je odškodniť spotrebiteľa, ktoré je záverečným prostriedkom ochrany spotrebiteľa v prípade, že preventívne pôsobenie nesplní svoj účel, aby boli nahradené a zmiernené následky s tým, že zo samotného pojmu primeraného finančného zadosťučinenia vyplýva nevyhnutnosť primeranosti vo vzťahu k porušenej povinnosti a preto aj podľa odvolacieho súdu samotné konštatovanie

vyjadrené v právoplatnom a vykonateľnom rozsudku, že úverová zmluva nezodpovedá ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, s následkom bezúročnosti a bezpoplatkovosti daného úveru v zmysle § 11 tohto zákona, nemôže postačovať na priznanie finančného zadosťučinenia v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, bez splnenia aj ďalších podmienok a to skúmania konkrétnych okolností, za ktorých došlo k porušeniu práva žalobcu, závažnosti vzniknutej, resp. hroziacej ujmy, v znení okolností na strane oboch strán sporu, keďže finančné zadosťučinenie má v danom prípade spĺňať funkciu účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany, nakoľko finančné zadosťučinenie je nárokom, ktorým sa reparujú predovšetkým ujmy nemateriálnej povahy. Preto pri rozhodovaní o finančnom zadosťučinení aj podľa ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa sa nemá brať zreteľ na materiálne prvky, keďže jeho poslanie má byť kompenzácia ujmy spôsobenej žalobcovi ako spotrebiteľovi. V danom prípade ujmy, ktorá mu nastala z dôvodu, že prípadne uplatnený nárok preplatil a to aj so zreteľom na výšku, a z toho dôvodu mu vznikla nejaká ujma, ktorú ale treba odôvodniť so zreteľom na jej následok, ako aj následné posudzovanie „primeranosti“ poskytnutej finančnej ujmy, ktorej výška je uplatnená v tomto konaní, keďže primerané finančné zadosťučinenie nemôže slúžiť neprimeranému finančnému obohacovaniu spotrebiteľa. Vzhľadom k hore uvedeným skutočnostiam preto odvolací súd apeluje na to, že každú vec treba posudzovať individuálne, čo sa týka konkrétnych okolností daného prípadu, vychádzajúc z odôvodnenia podanej žaloby, ako aj vykonaného dokazovania a v danom prípade z ujmy, ktorá bola žalobcovi ako spotrebiteľovi spôsobená, keďže len samotné konštatovanie, že predmetná úverová zmluva bola uzavretá v rozpore s ust. § 9 ods. 2 písm. k/, j/, n/ a y/ zákona č. 129/2010 Z.z., dôsledkom čoho je poskytnutý úver bezúročný a bezpoplatkový v zmysle § 11 tohto zákona, s odkazom na právoplatný a vykonateľný rozsudok zo dňa 24.4.2017 č.k. 5Csp/168/2016 vydaný Okresným súdom Michalovce, nepostačuje na primerané priznanie finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.“

K obdobnému záveru smeruje aj najnovšia judikatúra tak okresných ako aj krajských súdov, ktorá sa svojím prístupom snaží eliminovať zneužívanie inštitútu PFZ v prípadoch, kedy bola náprava zjednaná už vydaním bezdôvodného obohatenia, prípadne vyhlásením úveru za bezúročný a bez poplatkov a rozsah PFZ považuje za dostačujúci v rozmedzí 50-100 eur.

V tejto súvislosti je zároveň potrebné zohľadniť aj skutočnosť, že žalobkyňa na podklade totožnej úverovej zmluvy podáva už druhú žalobu týkajúcu sa PFZ (bližšie špecifikované už vo vyjadrení k žalobe) a preto má žalovaná za to, že je potrebné pri stanovovaní primeranosti výšky finančného zadosťučinenia prihliadať z hľadiska sankčnej povahy na všetky doterajšie súdne rozhodnutia týkajúce sa predmetnej úverovej zmluvy, t.j.:

Konanie vedené na Okresnom súde Humenné pod sp. zn.: 6Csp/41/2024:

- sankcia poskytnutia bezúročného a bezpoplatkového úveru a v tejto súvislosti vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.449,32 eur;
- sankcia v podobe úhrady úroku z omeškania vo výške 9,5% zo sumy 1.449,32 eur od 14.06.2024 do zaplatenia, t.j. suma 149 eur;
- úhrada súdneho poplatku vo výške 176,50 eur;
- povinnosť preplatiť právnenému zástupcovi trovy konania

Konanie vedené na Okresnom súde Humenné pod sp. zn.: 13Csp/53/2023:

- uhradené primerané finančné zadosťučinenie vo výške 100 eur,
- úhrada súdneho poplatku vo výške 16,50 eur,
- povinnosť preplatiť právnenému zástupcovi trovy konania vo výške 346,61 eur.

Súčet vyššie uvedených súm zároveň nie je konečnou ekonomickou stratou a sankciou žalovanej, nakoľko je nevyhnuté počítať ešte so súdnym poplatkom a tiež trovami právneho zastúpenia predmetného súdneho konania vedeného pod sp. zn.: 21Csp/49/2025.

Žalobkyňou požadované finančné zadosťučinenie nie je možné v tomto kontexte považovať za žiadnych okolností za primerané a spravodlivé. Žalobkyňa v žalobe nijakým spôsobom nepreukázala, v čom spočíva jej nemajetková ujma.

7. Keďže v danej veci boli splnené podmienky podľa ustanovenia §177 ods. 2 písm. a) CSP, súd vo veci rozhodol na základe predložených listinných dôkazov bez nariadenia ústneho pojednávania. V súlade

s ustanovením §219 ods. 3 CSP súd miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku zverejnil na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením, t.j. tento oznam bol vyvesený od 02.09.2025 do 17.09.2025.

8. Okresný súd Humenné rozsudkom sp. zn. 6Csp/41/2024 zo dňa 31.10.2024 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7CoCsp/4/2025 zo dňa 10.06.2025, ktoré nadobudli právoplatnosť 02.07.2025, rozhodol o neprijateľnosti zmluvných podmienok.

9. Z výrokovej časti rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 6Csp/41/2024 zo dňa 31.10.2024 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7CoCsp/4/2025 zo dňa 10.06.2025, vyplýva, že predmetným rozsudkom vo výrokoch č. III, IV, V, VI súd určil, že zmluvné podmienky uvedené v úverovej zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX

- v časti Dôsledky nesplácania úveru, v znení: „Dôsledky nesplácania úveru podľa úverových podmienok:

- Poplatok za prvú upomienku: 5,- eur,

- Poplatok za druhú a ďalšiu upomienku: 12,- eur“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

- v časti Dôsledky nesplácania úveru, v znení: „Dôsledky nesplácania úveru podľa úverových podmienok:

- Zmluvná pokuta za neuhradenie splátky: 17,- eur.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

- v časti Zoznamujeme Vás zvlášť s týmito ustanoveniami úverových podmienok, v znení:

„Ako variabilný symbol pre platbu úveru uvádzajte číslo zmluvy. Ak číslo neuviedete, nie je možné platbu identifikovať a budeme to brať ako nezaplatenie splátky úveru so všetkými dôsledkami.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

- v časti Zoznamujeme Vás zvlášť s týmito ustanoveniami úverových podmienok, v znení:

„Prípadný preplatok Vám vrátime na základe Vašej písomnej žiadosti. Za vrátenie preplatku Vám môže byť naúčtovaný poplatok vo výške 2,82 EUR.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

10. Podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

11. Žalobkyňa si predmetnou žalobou v zmysle cit. ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. uplatnila nárok na zaplatenie PFZ za porušenie jej spotrebiteľských práv konštatovaných v konaní vedenom na Okresnom súde Humenné a to rozsudkom sp. zn. 6Csp/41/2024 zo dňa 31.10.2024 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7CoCsp/4/2025 zo dňa 10.06.2025.

12. Podľa citovaného ustanovenia § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, má spotrebiteľ právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa zodpovedá, avšak iba za predpokladu, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva na ochranu spotrebiteľa. Uvedené právo nie je možné zamieňať s právom na vydanie bezdôvodného obohatenia. Predpokladom pre priznanie nároku je skutočnosť, že v konaní spotrebiteľ uplatnil nárok, ktorý vznikol porušením práv spotrebiteľa, teda práv nie len podľa zákona č. 250/2007 Z.z. ale aj práv podľa piatej hlavy prvej časti Občianskeho zákonníka, zákona o spotrebiteľských úveroch. Uplatnením práva však nemožno rozumieť iba podanie žaloby spotrebiteľom, ale takýmto konaním je aj účinná obrana spotrebiteľa v konaní začatom na podnet dodávateľa.

13. Súdne rozhodnutia už ustálili, že nevyhnutnosť ochrany spotrebiteľa je daná jeho nerovným postavením vo vzťahu spotrebiteľ - dodávateľ vyplývajúcim z nerovnováhy vyjednávacej sily,

nerovnomernosti znalostí a ekonomickej neúmernosti zdrojov. Systém ochrany zavedený Smernicou č. 93/13/EHS, ktorý bol prebratý aj do Občianskeho zákonníka vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa nachádza v nerovnom postavení voči predávajúcemu alebo poskytovateľovi z hľadiska jeho vyjednávacej sily, z hľadiska úrovne informovanosti, čo ho vedie k tomu, že pristúpi na podmienky vopred vytvorené predávajúcim alebo poskytovateľom bez toho, aby mohol ovplyvniť ich obsah. V týchto vzťahoch je práve dodávateľ vo fakticky výhodnejšom postavení, pretože má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, ktorému svoje služby poskytuje.

14. V súvislosti s výkladom samotného pojmu „úspešné uplatnenie práva“ zo strany spotrebiteľa, súd poukazuje na interpretačné pravidlo citované v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obdo 45/2012 zo dňa 24. júna 2013, podľa ktorého „pri nejednoznačnom výklade akejkoľvek problematiky týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa, je potrebné uprednostniť vždy ten výklad, ktorý sleduje záujem spotrebiteľa“.

15. V danej právnej veci mal súd jednoznačne za preukázané, že v konaní vedenom na tunajšom súde rozsudkom sp. zn. 6Csp/41/2024 zo dňa 31.10.2024 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7CoCsp/4/2025 zo dňa 10.06.2025 boli štyri zmluvné podmienky vyhlásené za neprijateľné, ktoré boli spôsobilé privodiť nerovnováhu v právnom postavení strán konania v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľa – dlžníka.

16. Pokiaľ ide o námietku žalovanej ohľadom toho, že žalobkyni nevznikla žiadna ujma, ktorú nepreukázala, táto nie je právne významná. Ujma v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 posledná veta Zákona o ochrane spotrebiteľa nie je kvalifikačným znakom pre priznanie PFZ. Pre priznanie PFZ je teda podstatné to, že k porušeniu práva žalobcu došlo.

17. Súd poukazuje aj na Rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019, ktorý uviedol nasledovné: „Aplikujúc režim zákona č. 250/2007 Z.z. je potom nutné použiť jeho § 3 ods. 5, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadostučinenia je dovoliť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve.“

18. Podľa názoru súdu konaním žalovanej pri uzavretí zmluvy so žalobkyňou došlo preukázateľne k porušeniu práv žalobkyne ako spotrebiteľa zo strany žalovanej. Za daného stavu s ohľadom na porušenie práv žalobkyne zo strany žalovanej je nárok žalobkyne na priznanie PFZ dôvodný aj vzhľadom na intenzitu zásahu do práv spotrebiteľa.

19. Z uvedených dôvodov preto súd skúmal výšku uplatňovaného nároku na PFZ. Zákon hovorí o PFZ, čo umožňuje súdu posúdiť a zohľadniť jednotlivé prípady osobitne s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti prípadu. Samotná povaha PFZ neumožňuje jeho priame finančné vyčíslenie. PFZ je chápané ako nástroj k odstráneniu ujmy nemateriálneho charakteru, nie ako náhrada za spôsobenú materiálnu škodu. O to viac nemožno chápať PFZ ako náhradu škody, ktorá žalobkyni hrozila. Práve preto, že v prípade PFZ ide o nárok, ktorý podlieha voľnej úvahe súdu, ktorá však musí byť podložená konkrétnymi skutkovými okolnosťami, je potrebné vychádzať z povinnosti žalobkyne tvrdiť a preukázať rozhodujúce skutočnosti, ktoré ju viedli k uplatneniu PFZ práve v požadovanej výške.

20. Účelom poskytnutia zadostučinenia je odčinenie útrap, keď sú voči spotrebiteľovi uplatňované nezákonné nároky alebo je vystavený bezprostrednej hrozbe nezákonných nárokov, je bezdôvodne

sankcionovaný, znevýhodňovaný, diskriminovaný. Poskytnutie zadosťučinenia nie je sankcia za samotnú existenciu neprijateľnej zmluvnej podmienky, aj keď určitý odstrašujúci a preventívny účinok je v zadosťučinení obsiahnutý.

21. Žalobkyňa však svoj nárok na priznanie PFZ odôvodnila svojou úspešnosťou v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia a tým, že si uplatnila satisfakciu za porušenie jej práva ako spotrebiteľa, ktoré bola nútená brániť. V súvislosti s výškou PFZ je dôkazná povinnosť a povinnosť tvrdenia na strane spotrebiteľa. Výška nároku musí byť objektívne preukázaná. Súd však pri určení výšky uplatneného nároku zohľadnil aj uplatňovanú výšku (800 eur) a počet neprijateľných zmluvných podmienok (4 podmienky). V danom prípade má súd za to, že 200 eur za každú neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorú žalovaná použila v spotrebiteľskej zmluve, je primerané. Súd teda priznal žalobkyni 800 eur s poukazom na všetky okolnosti. Túto sumu považuje súd za primeranú výšku finančného zadosťučinenia.

22. Podľa § 232 ods. 2 a ods. 3 CSP ak súd uloží v rozsudku povinnosť plniť, rozsudok je vykonateľný márnym uplynutím lehoty na plnenie, ak nie je ustanovené inak. Lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku.

23. Podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

24. O trovách konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Žalobkyňa mala v konaní úspech v plnom rozsahu, súd preto zaviazal žalovanú na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom po právoplatnom skončení veci (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Humenné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.